

Arrest

nr. 209 280 van 13 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een zogenaamd "ander familielid van een burger van de Unie", dit in functie van de heer F. C. T., zijn Nederlandse halfbroer.

Op 9 februari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Het betreft de thans bestreden akte, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 februari 2018 en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2017 werd ingediend door:

Naam: F.

Voornamen: C. A.

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.08.2017 gezinshereniging aan met zijn halfbroer, zijnde F., C. T., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 24.10.2017 vanwege een derde waarin deze stelt dat betrokkene en de referentiepersoon in de periode 2002 - 2006 op hetzelfde adres in Y. (Ivoorkust) woonachtig waren: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en er geen officiële stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan louter deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze aangehaalde samenwoning onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.07.2009, 22.03.2010, 02.06.2014, 02.07.2014, 01.10.2014, 23.12.2014, 08.01.2015, 21.01.2015, 22.01.2015 en 16.02.2015: echter, deze geldstorting is te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd tevens niet aangetoond dat betrokkene was aangewezen op deze bedragen om in zijn onderhoud te voorzien .*
- verklaring op eer dd. 28.08.2017 waarin een derde stelt dat hij in juli 2014 en juni 2016 in opdracht van de referentiepersoon respectievelijk €460 en €480 overhandigde aan betrokkene; bijbehorende boarding passes waaruit blijkt dat deze persoon op 09.08.2016 terugvloog van Abidjan naar Parijs: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en er*

geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan louter deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- positieve woonstcontrole dd. 31.08.2017
- attest dd. 21.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen materiële of financiële steun ontvingen van het OCMW te Menen
- loonfiches (Unique Interim) op naam van betrokkene voor de periode 19.04.2017- 29.12.2017
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode 28.04.2017 - 03.11.2017 (Unique Interim) en 27.11.2017 - 08.12.2017 (A. C.)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 18.02.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De referentiepersoon woont sedert 30.09.2014 ononderbroken in België, komende van Slochteren/Nederland. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient bijkomende opgemerkt te worden dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering

*van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

*"IV. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging kunnen leiden.
EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 40 TER VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.
SCHENDING ART. 8 EVRM*

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van artikelen 47.1, 2° en 47/3, § 2 van de Wet van 15.12.1980.

Conform voormeld artikel dient verzoeker te bewijzen dat hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie waarvan sprake, in casu diens halfbroer, F.C. T., van Nederlandse nationaliteit, hetgeen bewijzen kan worden met elk passend middel.

In de bestreden beslissing werd aangenomen dat dienaangaande niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in voormeld artikel.

Om deze reden werd het verblijfsrecht aan verzoeker geweigerd.

Nochtans dient aangenomen dat verzoeker steeds aan de voorwaarden voldaan heeft, en er geen verblijfsrecht mocht geweigerd worden gezien de hiernavolgende uiteenzetting.

Dat verzoeker dienaangaande de nodige bewijsstukken voorbrengt dat hij tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst en voorafgaand aan zijn aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht volledig ten laste was van zijn halfbroer F. C. T.

Dat diens halfbroer voormeld hem elke maand geld heeft getuurd om verzoeker toe te laten te kunnen overleven.

Dat verzoeker dienaangaande de nodige bewijsstukken voorlegt te weten de bewijzen van opeenvolgende en regelmatige geldtransfers door diens halfbroer naar verzoeker.

Dat verzoeker voorafgaandelijk aan zijn verblijf in Europa onophoudelijk financieel is geholpen geworden door zijn halfbroer door stortingen.

Dat verzoeker ook na zijn aankomst in Europa werd gesteund door betalingen die gebeurden ter zijner ondersteuning vanwege diens halfbroer.

Dat ook na zijn aankomst in België verzoeker volledig ten laste was en is gebleven van diens halfbroer, met wie hij in het zelfde huis en op hetzelfde adres woont.

Dat zodoende dient vastgesteld dat de hoofdreden waarop de weigering van het verblijfsrecht werd gebaseerd tegengesproken wordt door de bewijsstukken en tevens de gebeurtenissen.

Dat er dienaangaande door verzoeker tevens een verklaring op eer wordt voorgelegd waarin wordt verklaard dat verzoeker en diens halfbroer in Ivoorkust, meer specifiek in Y. op hetzelfde adres

woonachtig waren in de periode 2002-2006, weze dus ruim voordat verzoeker naar België of zelfs Europa was gekomen.

Dat ten onrechte dit bewijs niet wordt aanvaard, aangezien het in Afrika geenszins gebruikelijk is om schriftelijke bewijzen te laten opstellen, en waarbij het één en ander steeds mondeling of in de feiten plaatsvindt.

Dat er geen andere mogelijkheid bestaat tot voorlegging van officiële stukken is volledig normaal en het tegendeel zou pas ongeloofwaardig zijn.

Dat bijgevolg redelijkerwijs dient aangenomen te worden dat er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van art. 47/3 § 2 VW en er ten onrechte het tegendeel werd beweerd in de hier bestreden beslissing.

Dat immers ook bewijzen werden voorgelegd dat verzoeker en diens halfbroer in België samen op één adres wonen, in die zin dat dit bevestigd is geworden in het kader van een positieve woonstcontrole.

Dat daarnaast ook de loonfiches werden voorgelegd van de halfbroer waaruit blijkt dat hij over voldoende inkomsten beschikt teneinde verzoeker ten laste te nemen en hem financieel te onderhouden.

Dat de argumentatie van de bestreden beslissing zich beperkt tot de bewering alsof er geen bewijs zou zijn van voorafgaandelijk deel uitmaken van het gezin van diens halfbroer, doch er in werkelijk sprake is van een samenwonen op hetzelfde adres én van verzoeker én van diens halfbroer, eerst in Ivoorkust, vervolgens in België, en in de tussenperiode, in de periode dat verzoeker nog in Ivoorkust woonde en diens halfbroer reeds in Europa woonde, er sprake is van een volledige tenlasteneming en ondersteuning door de halfbroer van verzoeker van alle kosten en behoeften van verzoeker.

Het is enkel door deze samenwoning en de financiële steunverlening vanwege diens halfbroer dat verzoeker heeft kunnen overleven.

Dat verzoeker in het verleden steeds onvermogen is geweest, in die zin dat hij de steun behoefde van diens halfbroer, maar toen hij in België aankwam werd hem door de gemeente gezegd dat hij diende te werken omdat hij anders zijn kaart niet zou kunnen behouden.

Verzoeker heeft met de meeste moeite van de wereld werk gezocht en gevonden op aanraden van de gemeente.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden is betreffende enige behoeftenanalyse en bij uitbreiding de heel concrete tijdelijke situatie waarin verzoekster verkeerde, hetgeen aanleiding dient te geven tot de vaststelling dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvoldoende concrete beoordeling rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Dat de beslissing tot weigering verblijf op basis van deze verkeerde minstens gebrekkige motivering dient vernietigd te worden.

Dat uit een concreet onderzoek van de situatie immers duidelijk zou gebleken zijn dat verzoeker in Afrika wel degelijk volledig afhankelijk was van de steunverlening van diens broer, en er zodoende geen voldoende reden voorhanden kan zijn dat verzoeker zijn verblijfsrecht zou verliezen.

Dat in gene mate correct en concreet wordt gemotiveerd omtrent de situatie van de verzoekende partij en minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene argumentatie waarbij wordt geoordeeld alsof de behoefte van verzoeker niet van belang zou zijn bij de beoordeling van zijn dossier.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar baseert op speculaties en vermoedens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk niet enkel de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, doch tevens deze dermate dient te concretiseren dat duidelijk is de ingeroepen argumentaties niet in rekening wordt gebracht bij de beoordeling en geen reden kan zijn voor een andersluidende beslissing, mede gelet op de uitermate verstrekende gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoekende partij die op heden legaal verblijf geweigerd wordt en tevens elk houvast in zijn leven met onmiddellijke ingang dreigt te verliezen.

In casu dient er verder vastgesteld dat de halfbroer van verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft.

Door de hier bestreden beslissing manifest afbreuk gedaan aan de rechten van verzoeker die immers zomaar het recht op verblijf worden geweigerd in België, met de melding dat hij zich kunnen vestigen in elke lidstaat naar keuze, doch anderzijds met weigering om zich in België te vestigen.

Dat er geenszins enige redelijke verantwoording wordt naar voorgebracht waarom het vrije keuzerecht van verzoeker zich zou beperken tot alle Europese landen met uitzondering van België, doch integendeel dient aangenomen dat België aan dezelfde Europese regelgeving gebonden is als de andere lidstaten, en dus dient aangenomen dat verzoeker zich ook in België, het land van zijn vrije keuze kan vestigen.”

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Voor zover de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoeker heeft nagelaten om bij de uiteenzetting van het eerste middel te specificeren op welke wijze deze bepalingen door de bestreden akte zouden zijn geschonden. De bestreden akte houdt bovendien op geen enkele wijze verband met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat de gezinshereniging van derdelanders met een Belg betreft, maar is in tegendeel gegrond op artikel 47/1, 2° en volgende van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de gezinshereniging van “andere familieleden” van een burger van de Unie die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Het eerste middel is bijgevolg niet ontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De deugdelijkheid van de geboden motieven dient te worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepalingen.

De Raad stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing is gesteund op artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt het volgende:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:
(...)”*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
(...)"

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"(...)

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)"

Hieruit blijkt dat de bewijslast inzake het "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" dan wel het "ten laste zijn van de burger van de Unie" rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet). De verzoeker diende dan ook bij zijn aanvraag alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

In casu heeft de gemachtigde in de eerste plaats geoordeeld dat uit de door de voorgelegde gegevens niet blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Deze vaststelling wordt als volgt concreet onderbouwd: "Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 18.02.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De referentiepersoon woont sedert 30.09.2014 ononderbroken in België, komende van Slochteren/Nederland. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn."

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie" in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen "in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin", vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, er niet geheel mee samenvallen, dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21). Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

In de bestreden akte wordt gesteld dat de referentiepersoon, dit is verzoekers Nederlandse halfbroer, sinds 30 september 2014 onafgebroken in België woont, komende van Nederland, terwijl de verzoeker op 18 februari 2017 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Omtrent de verklaring

van een derde, die stelt dat de verzoeker en de referentiepersoon in de periode 2002-2006 op hetzelfde adres in Y. (Ivoorkust) woonachtig waren, geeft de gemachtigde aan dat deze verklaring – voor zover zij kan aanvaard worden als begin van bewijs – onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Aangaande het *“in het land van herkomst deel uitmaken van gezin van de burger van de Unie”* besluit de gemachtigde in de bestreden akte dat er van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake kan zijn. Deze beoordelingen wordt door de verzoeker op geen enkele wijze concreet weerlegd.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de verklaring op eer omtrent de samenwoning in Ivoorkust ten onrechte niet als bewijs wordt aanvaard, merkt de Raad op dat deze kritiek is gericht tegen een geheel overtollig motief van de bestreden akte. Immers wordt duidelijk aangegeven dat de samenwoning, vermeld in deze verklaring op eer, voor zover zij kan aanvaard worden als begin van bewijs, niet recent genoeg is om aanvaard te worden in het kader van de voorliggende aanvraag. De verzoeker weerlegt dit motief niet, zodat dit motief in elk geval overeind blijft om de verklaring op eer niet te aanvaarden. De kritiek betreffende de overtollige motivering omtrent de gebrekkige bewijswaarde van diezelfde verklaring op eer, is dan ook niet ontvankelijk.

Waar de verzoeker stelt dat hij wel deel uitmaakt van het gezin van zijn halfbroer, eerst in Ivoorkust en dan in België, herinnert de Raad eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen en zij zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Met andere woorden: artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet heeft tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het licht van deze doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze burger en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, nrs. 86 en 90). Derhalve is het geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat het gegeven dat de verzoeker en zijn halfbroer in de periode 2002-2006 op hetzelfde adres in Ivoorkust hebben gewoond, niet volstaat om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de verzoeker in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn halfbroer die reeds sinds september 2014 onafgebroken in België woont.

Met betrekking tot het *“ten laste zijn in het land van herkomst”* bevat de bestreden akte de volgende motieven:

“- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 02.07.2009, 22.03.2010, 02.06.2014, 02.07.2014, 01.10.2014, 23.12.2014, 08.01.2015, 21.01.2015, 22.01.2015 en 16.02.2015: echter, deze geldstorting is beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werd tevens niet aangetoond dat betrokkene was aangewezen op deze bedragen om in zijn onderhoud te voorzien .

- verklaring op eer dd. 28.08.2017 waarin een derde stelt dat hij in juli 2014 en juni 2016 in opdracht van de referentiepersoon respectievelijk €460 en €480 overhandigde aan betrokkene; bijbehorende boarding passes waaruit blijkt dat deze persoon op 09.08.2016 terugvloog van Abidjan naar Parijs: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en er

geen stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan louter deze verklaring niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- *positieve woonstcontrole dd. 31.08.2017*
- *attest dd. 21.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen materiële of financiële steun ontvingen van het OCMW te Menen*
- *loonfiches (Unique Interim) op naam van betrokkene voor de periode 19.04.2017- 29.12.2017*
- *loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode 28.04.2017 - 03.11.2017 (Unique Interim) en 27.11.2017 - 08.12.2017 (A. C.)*

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Er dient bijkomende opgemerkt te worden dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de (...), en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Met de loutere en vage bemerking dat de verzoeker de nodige bewijsstukken heeft bijgebracht dat hij tijdens zijn verblijf in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag volledig ten laste was van zijn halfbroer en met de niet-gespecificeerde en vage verwijzing naar maandelijkse geldtransfers, wil de verzoeker er de Raad van overtuigen dat hij voorafgaandelijk aan zijn verblijf in Europa onophoudelijk financieel werd geholpen door zijn halfbroer. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de, overigens zeer uitvoerige toegelichte, beoordeling van de gemachtigde. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De verzoeker beperkt zicht te dezen echter tot de loutere en zeer algemene eigen overtuiging dat de voorgelegde elementen wel volstaan, doch toont hiermee geenszins de ondeugdelijkheid aan van de hierboven geciteerde - zeer concrete - motieven als waarom de voorgelegde gegevens niet werden aanvaard als een bewijs dat de verzoeker in het land van herkomst ten laste was van zijn halfbroer. Het is niet aan de Raad om aan verzoekers algemene en vage kritiek een concrete invulling te geven.

Waar de verzoeker argumenteert dat hij in België werk heeft gezocht op aanraden van de gemeente en dat het om een tijdelijke situatie gaat, richt hij zich wederom tot een geheel overtollig motief in de bestreden akte. Het blijkt immers geenszins dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij het land van herkomst niet ten laste was van de referentiepersoon omdat hij in België zelf over een inkomen beschikt. De reden waarom het "ten laste zijn" in het land van herkomst niet werd aanvaard, is dat er onvoldoende werd aangetoond dat de verzoeker voorafgaand aan de aanvraag "en reeds van in het land van herkomst of origine" financieel ten laste was van de

referentiepersoon. Slecht geheel bijkomend en ten overvloede stelt de gemachtigde hieropvolgend het volgende: *“Er dient bijkomende opgemerkt te worden dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.”* De hieromtrent geuite kritiek kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

De verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde een behoefteanalyse diende door te voeren. Uit de samenlezing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat de vreemdeling immers moet bewijzen dat hij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Indien dit niet bewezen wordt, zoals met de thans bestreden beslissing werd geoordeeld, dan kan de vreemdeling niet worden beschouwd als een *“ander familielid”* van een burger van de Unie in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Een behoefteanalyse om te bepalen of de referentiepersoon over de nodige financiële middelen beschikt om de vreemdeling in België verder ten laste te nemen en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, dient in dit geval niet te worden doorgevoerd.

Tot slot stelt de Raad nog vast in de bestreden akte nergens wordt gesteld dat de verzoeker zich zou kunnen vestigen in een andere lidstaat naar keuze. Evenmin heeft de gemachtigde geoordeeld dat de behoefte van de verzoeker niet van belang zou zijn bij de boordeling van het dossier. De bestreden akte houdt ook niet in dat de verzoeker enig bestaand verblijfsrecht verliest. Verzoekers kritiek mist op deze punten feitelijke grondslag.

De vage uiteenzettingen van de verzoeker laten niet toe te besluiten dat de bestreden akte is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede en laatste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

De verzoeker onderbouwt dit middel als volgt:

“De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoeye van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verzoekende partij heeft ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken voorgelegd die bewijzen dat hijzelf voldoet aan alle voorwaarden en er is hem niet gecommuniceerd dat er nog andere stukken dienden voorgelegd te worden en dus bijkomende bewijzen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van voldoende inkomsten of nog een vermoeden van geen reële samenwoning in het land van herkomst, om zomaar het verblijfsrecht van verzoekster te weigeren, temeer de eenzijdige aannames in de hier bestreden beslissing totaal tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid.

Er is sprake van manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een toestand die zich nooit heeft voorgedaan.

Door op dergelijke wijze het verblijfsrecht van verzoeker te weigeren worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien sprake is van de halfbroer die de Nederlandse nationaliteit heeft, en waarvan erkend wordt dat hij een vrij keuzerecht hebben om zich in elke Europese Lidstaat te vestigen.”

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij de artikelen 3 en 5 van het EVRM geschonden acht. Het volstaat uiteraard niet om louter te poneren dat er sprake is van een manifeste schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM zonder toe te lichten waaruit deze schending precies zou blijken. Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

Voor het overige herhaalt de verzoeker, op zeer beknopte wijze, de reeds in het eerste middel naar voor gebrachte kritiek door te stellen dat hij tal van stukken heeft overgemaakt die bewijzen dat er wel is voldaan aan “*alle voorwaarden*” om een verblijfsrecht te verkrijgen. De verzoeker stelt tevens dat er hem niet werd gecommuniceerd dat hij nog andere stukken diende voor te leggen. Hieromtrent volstaat het te verwijzen naar het gezegde onder de bespreking van het eerste middel en het besluit dat de verzoeker geen schending heeft aangetoond van de materiële motiveringsplicht. Ook in het kader van het tweede middel toont de verzoeker geenszins de ondeugdelijkheid aan van de concrete motieven als waarom de voorgelegde stukken niet volstaan om aan te tonen dat de verzoeker voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon (cf. artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet).

De verzoeker toont met zijn betoog ook niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). *In casu* is er een correcte feitenvinding gedaan en in het kader van de aanvraag op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet komt het de aanvrager zelf toe de nuttige gegevens over te maken aan het bestuur. De bewijslast berust, zoals reeds werd gesteld onder punt 2.1.2., geheel bij de verzoeker zelf. Het is dan ook niet aan de gemachtigde om bij de verzoeker bijkomende stukken op te vragen indien de voorgelegde stukken niet het wettelijk vereiste (cf. artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet) bewijs bevatten dat de verzoeker van in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verzoeker dwaalt waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing zou berusten op een beweerd gebrek aan voldoende inkomsten of een vermoeden van geen reële samenwoning in het land van herkomst. Uit de bestreden akte kunnen dergelijke vaststellingen geenszins blijken. Ook blijkt niet dat de gemachtigde heeft gesteld dat de referentiepersoon de vrije keuze heeft om zich in elke Europese lidstaat te vestigen. Deze kritiek is dan ook niet ter zake dienend.

De verzoeker laat voor het overige na om *in concreto* uiteen te zetten welke elementen de gemachtigde precies zou hebben nagelaten te betrekken in zijn oordeelsvorming of welke aannames dan wel tegenstrijdig zouden zijn met de werkelijkheid.

Op grond van verzoekers bijzonder vage en niet dienstige kritiek, kan bijgevolg geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoeker stelt dat “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” zijn geschonden, verzuimt hij tot slot om met precisie te stellen welke overige beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze algemene formulering is niet voldoende nauwkeurig om als een ontvankelijk middelenonderdeel te kunnen aanvaard worden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE